

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/67/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812203178
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6812203178.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a členov senátu JUDr. Alexandra Mojša a JUDr. Márie Rišiaňovej v právnej veci navrhovateľa Mesto Revúca, IČO: 00328693, Námestie slobody č. 13/17, 050 01 Revúca proti odporcom 1/ D.. E. P., bytom D. č. XXX/X, XXX XX S., 2/ O.. O. S., bytom VI. B. č. XXXX/XX, XXX XX S., obaja odporcovia právne zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Plačko, s.r.o., so sídlom Námestie Andreja Hlinku č. 29/37, Považská Bystrica, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní odporcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 6C/38/2012 - 89 zo dňa 10. 12. 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Odporcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd vyhovel návrhu navrhovateľa, ktorý sa žalobou došlou súdu dňa 21.05.2012 domáhal určenia vlastníctva k pozemku - parcele reg. „C“ číslo 747, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 6133 m², k. ú. S., obec S., okres S., zapísaného na LV č. XXXX. Návrh odôvodňoval tým, že v katastri nehnuteľností je vedený duplicitný zápis vlastníctva k predmetnej parcele, resp. pozemku, pretože ako vlastníci parciel reg. „E“ č. 754, 755, 756, 762, 763 a 764, ktoré sú súčasťou parcely reg. „C“ č. 747 sú vedení odporcovia 1/ a 2/. Zároveň uložil odporcovi 1/, ako aj odporcovi 2/, každému zvlášť, zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 99,50 € do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci sa jedná o tzv. určovaciu žalobu, okresný súd sa primárne zaoberal existenciou naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na požadovanom určení. Mal za to, že zápis rozdielnych vlastníkov k určitému pozemku, a to jedného v rámci parc. registra „C“ a druhého v rámci parc. registra „E“, je prípadom sporného stavu duplicitného vlastníctva, ktorý je potrebné odstrániť. Určovací návrh je teda prípustný pri spornosti práv /právnych vzťahov/ k nehnuteľnostiam evidovaných v katastri nehnuteľností, ak rozsudok vyhovujúci návrhu môže privodiť zosúladenie evidovaného a právneho stavu. Z vykonaných dôkazov považoval za nesporné, že parc. reg. „E“ nadobúdala Československý štát v rokoch 1965 až 1968. Následne vec posúdil v zmysle ust. § 47, § 134 a § 135 v rozhodnej dobe účinného Občianskeho zákonníka, ako aj v zmysle § 11 v rozhodnej dobe účinného Hospodárskeho zákonníka č. 109/1964 Zb.. Z vyššie uvedených právnych predpisov vyvodil, že k nadobudnutiu majetku do socialistického vlastníctva nebola potrebná registrácia štátnym notárstvom, keď uvedené vyplýva aj z Inštrukcie Ministerstva spravodlivosti a Ministerstva poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva z 19. mája 1964, ktorou sa vydáva SMERNICA o postupe pri registrácii zmlúv na

štátnych notárstvach a pri udeľovaní súhlasu k prevodom a nájmom niektorých druhov nehnuteľností okresnými národnými výbormi, podľa ktorej v čl. 9 registrácii, a ani súhlasu okresného národného výboru nepodliehajú zmluvy o prevode nehnuteľností do socialistického spoločenského vlastníctva, napr. štátu, družstevných, spoločenských a iných socialistických organizácii, a pod., a to bez ohľadu na druh nehnuteľností a povahu osobného alebo súkromného vlastníckeho vzťahu prevodcu k prevádzanej nehnuteľnosti. Podľa čl. 10 tejto Smernice registrácia sa taktiež nevykonáva, ani súhlas okresným národným výborom sa neudeľuje k vzniku právnych vzťahov k nehnuteľnostiam, založených rozhodnutím štátneho orgánu, napr. súdu, štátneho notárstva, národného výboru a pod. Z uvedeného mal za preukázané, že štát nadobúdala vlastníctvo v prípade vyvlastnenia dňom uvedeným v tomto rozhodnutí a v prípade zmluvy dňom prevzatia nehnuteľností. Zároveň konštatoval, že nadobúdanie sporných parciel Československým štátom sa dialo v súlade s investičnou akciou úpravy námestia pred kultúrnym domom, v súvislosti s čím štát cielene vykupoval, prípadne vyvlastňoval parcely občanov potrebné pre túto investičnú akciu. Sporné parcely registra „E“ sa stali súčasťou parcely reg. „C“ č. 747 totožnej s parcelou č. 747 predchádzajúcej evidencie nehnuteľností. Mal za nepochybné, že správa parcely č. 747 bola na základe hospodárskej zmluvy zo dňa 30.08.1989 prevedená z ONV Rožňava na MsNV Revúca, a následne bola táto parcela predmetom prechodu vlastníctva zo štátu na Mesto Revúca v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí.

K námietke odporcov týkajúcej sa ochrany vlastníctva nadobudnutého od nepravého dediča uviedol, že „sporné parcely v čase smrti osôb, po ktorých boli prejednané v rámci dedičských, resp. dodatočných dedičských konaní týmto osobám nepatrili, nemohli byť predmetom dedenia.“ Vzhľadom na čas dodatočných dedičských konaní neprichádza do úvahy ani vydržanie týchto parciel, pričom navyše zo strany žalovaných nebolo ani tvrdené, že tu podmienky držby v zmysle vôle s vecou nakladať ako s vlastnou a faktické ovládanie veci zo strany dedičov existovali. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo 2264/2009.

Na záver poznamenal, že vlastníctvo navrhovateľa k uvedenej parcele reg. „C“ č. 747 nebolo nikdy spochybňované a navrhovateľ s uvedenou parcelou nakladal ako s vlastnou, potom aj v prípade, ak by hypoteticky vlastníctvo Československého štátu k uvedenej parcele nebolo dané z nejakých dôvodov, nemalo by to vplyv na nadobudnutie vlastníctva navrhovateľom titulom vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka, pretože dobromyseľnosť navrhovateľa bola založená protokolom o prechode vlastníctva a navrhovateľ s uvedenou parcelou nakladá ako s vlastnou a zároveň ju fakticky ovláda od roku 1991.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu priznal v konaní plne úspešnému navrhovateľovi.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej 15 dňovej lehote (ust. § 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie odporcovia 1/ a 2/. Opätovne namietali existenciu naliehavého právneho záujmu na určení vlastníctva žalobcu k označenému pozemku parc. č. CKN 747 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 6.133 m² zapísanej na LV č. XXXX pre k. ú. S., nakoľko v danom prípade sa nejedná o duplicitu vlastníctva, a to vo vzťahu k všetkým nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu. Odporcovia naďalej tvrdia, že do 31. 08. 2008 bola parcela CKN 747 zapísaná v prospech navrhovateľa len v časti, a až po tomto dátume si navrhovateľ zapísal aj zvyšok parcely. Za hlavnú príčinu existencie sporného vlastníctva považovali historické okolnosti na strane navrhovateľa, ktorý k predmetu vlastníctva vôbec nevystupoval ako riadny vlastník. Odporcovia, ktorí dobromyseľne nadobúdali vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v katastrálnom operáte v stave registra „E“ - KN od osôb, ktoré mali vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam priznané súdom, (a teda judikované aj v dedičskom konaní), nemôžu byť postihnutí opomínaním vlastníckych povinností navrhovateľom. Okresnému súdu vytýkali, že v konaní nevykonali nimi navrhované dôkazy a stotožnil sa len so správami zo správy katastra. Okresný súd zároveň podľa nich neprihliadal na skutočnosť, že odporcovia nadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam od nepravých dedičov, ktorým súd v inom konaní priznal vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na základe zápisov v katastri nehnuteľností a na základe predchádzajúcich dedičských konaní. Zdôraznili, že súdy majú povinnosť poskytnúť ochranu tretiemu dobromyseľnému nadobúdateľovi veci, pretože Slovenská republika je právny štát a je nutné vychádzať z princípu právnej istoty a ochrany práv

nadobudnutých v dobrej viere. Naopak, navrhovateľ si sám uzurpoval vlastnícke právo, neskúmajúc, či skutočne k prevodu mohlo dôjsť, resp., či došlo. Súd preto nekonal v súlade s princípom právnej istoty a ústavnej ochrany vlastníckeho práva a v tejto súvislosti poukázal na stanovisko sudcov Najvyššieho súdu Českej republiky uverejnené v Stanovisku občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky z 19. 04. 2006 pod sp. zn. Cpjn 201/2005. Považoval za nesporné, že v tejto veci pochybil právny predchodca navrhovateľa, ktorý mal v zmluvách a vo vyvlastňovacích dekrétach danú povinnosť ohlásiť zmeny evidované štátnym notárstvom vo vzťahu k jednotlivým parcelám aj na úrade geodézie. Konštatoval, že: „právny predchodca navrhovateľa mal povinnosť právnu - zmluvnú, ku ktorej sa sám zaviazal a túto porušil, čím umožnil, že v rámci zisťovania majetku po pôvodných vlastníkoch, aby neprevedené parcely a nehnuteľnosti boli v stave, v akom boli objavené po ukončení pôvodných dedičských konaní dodatočne prejednané ako dedičstvo a následne prededené a vlastníctvo k nim prešlo na základe rozhodnutia súdu - súdneho komisára na dedičov, ktorí ho následne ďalšími právnymi úkonmi previedli na odporcov“.

Všetky vyššie uvedené tvrdenia podľa odporcov spochybňujú tvrdenia súdu, ako aj aplikáciu zákonných ustanovení a deklarované skutkové a právne zistenia. V konaní bola porušená rovnosť strán účastníkov konania, keď bol navrhovateľ neodôvodnene zvýhodnený jednostranným hodnotením ním predložených dôkazov. Pokiaľ ide o náhradu trov konania namietali, že okresný súd pochybil, keď uložil odporcom povinnosť zaplatiť súdny poplatok duplicitne, teda každému vo výške 99,50 €. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie, alebo, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh v celom rozsahu zamietne a rozhodne o trovách konania a právneho zastúpenia.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že s dôvodmi uvedenými odporcami v odvolaní nesúhlasí. List vlastníctva na sporný pozemok bol vždy hodnoverným dokladom o jeho vlastníctve, preto ho aj dobromyseľne a v dobrej viere užíval. Platný Katastrálny zákon nepozná zápis parcely na list vlastníctva len „v časti“ a nepozná ani pojem „zvyšok parcely“. Zároveň nie je možné riešiť v tomto prípade duplicitu vlastníctva v nejakom administratívnom konaní. Zdôraznil, že v protokole o prechode vlastníctva Československého štátu v správe MsNV v likvidácii do vlastníctva Mesta Revúca zo dňa 31. 07. 1991 bola prevedená sporná parcela v celosti. Poukázal na to, že v archíve Okresného súdu Rožňava sa nachádzajú pri dedičských rozhodnutiach ako dôkaz identifikácie parciel, ktoré odkazujú na to, že sa dedilo len to, čo pozostalý v tom čase vlastnil a ostatné pozemky boli scudzené, vyvlastnené a pod.. Poukázal i na ďalšiu žalobu podanú proti štátu, SR - Obvodný úrad Banská Bystrica, kde štát nadobudnutie tam uvedených nehnuteľností týkajúcich sa tiež majetkoprávneho vysporiadania pozemkov okolo domu kultúry, uznal v celom rozsahu z dôvodu, že sporné nehnuteľnosti prešli z vlastníctva odporcu na navrhovateľa v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v platnom znení. Okresný súd Revúca rozsudkom č. k. 6C/39/2012 zo dňa 14. 11. 2012 určil vlastníctvo v prospech navrhovateľa. Naďalej trval na tom, že má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko práve takto podaný návrh je nevyhnutný, aby mohol byť rozsudok súdu podkladom pre zápis vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na Správe katastra Revúca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie v rozsahu určenom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu a na tieto v podrobnostiach odkazuje.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k najzásadnejším argumentom uvádzaným odporcami v odvolaní, odvolací súd dodáva nasledovné:

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010). Odvolací súd tak poukazuje na námietku odporcov, že prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne tak vyhodnotil nesprávne právne závery. Naopak, okresný súd sa s každou jednotlivou námietkou odporcov, na ktorú poukazovali v konaní, vysporiadal. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodne podanej žalobe navrhovateľa. Rozhodnutie prvostupňového súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a aj spravodlivé. Obsah odvolania je takmer zhodný s obsahom ústnych, či písomných podaní odporcov v konaní pred prvostupňovým súdom, a preto samotné odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k námietkam odporcov je úplné, aj pokiaľ ide o samotné odvolanie. Odporcovia v odvolaní neuvádzajú žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené prvostupňovým súdom.

Ak odporcovia spochybňujú úplnosť a správnosť skutkových zistení súdu, procesu dokazovania a hodnotenia vykonaných dôkazov, k tomu odvolací súd uvádza :

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „Dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Tak isto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu, inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Odôvodnenie rozhodnutia okresným súdom spĺňa podmienky vyžadované ust. § 157 ods. 2 O. s. p., keď okresný súd jednoznačne uviedol, že navrhovaný dôkaz odporcov formou ďalšej identifikácie spornej nehnuteľnosti nevykonal a ako nadbytočný dôkaz odmietol, keď vychádzal z identifikácie Správy katastra Revúca, ak v zmysle § 69 ods. 1 Katastrálneho zákona správa katastra vyhotoví na požiadanie výpis alebo kópiu zo súboru geodetických informácií, výpis alebo kópiu zo súboru popisných informácií, kópiu z pozemkových kníh, ako aj identifikáciu parcely. Výpis alebo kópia, ako aj identifikácia parcely sú podľa tohto ustanovenia verejné listiny. Verejná listina potvrdzuje, že ide o nariadenie alebo vyhlásenie orgánu, ktorý listinu vydal, ako aj to, že údaje v nej sú pravdivé.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je ani povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je teda vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry Ústavného súdu SR nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd sa správne v odôvodnení rozhodnutia zameril len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd podrobne a zrozumiteľne objasnil nielen skutkový, ale i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že navrhovateľ je vlastníkom spornej nehnuteľnosti. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia jednotlivo a podrobne odôvodnil nielen otázku naliehavého právneho záujmu na

požadovanom určení, s ktorým právnym záverom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, (najmä s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 112/2011), ako aj v nasledujúcich častiach, v ktorých jednotlivo opísal, akým spôsobom došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva navrhovateľom k sporným nehnuteľnostiam. Z vykonaných dôkazov má i odvolací súd za nesporné, že parcely registra „E“, ktoré sú predmetom konania nadobúdali Československý štát v rokoch 1965 až 1968. Z právnych predpisov citovaných okresným súdom je teda zrejmé, že nadobudnutím majetku do socialistického štátneho vlastníctva nebola potrebná registrácia štátnym notárstvom, preto štát nadobúdala vlastníctvo v prípade vyvlastnenia dňom uvedeným v tomto rozhodnutí, a v prípade zmluvy, dňom prevzatia nehnuteľnosti. Aj z tohto dôvodu žalovanými navrhovaný dôkaz - dokladmi o registrácii prevodov štátnym notárstvom nebolo potrebné vykonať.

Na záver odvolací súd konštatuje, že okresný súd sa dôsledne zaoberal i samotnou námietkou odporcov týkajúcou sa ochrany vlastníctva nadobudnutého od nepravého dediča. Opätovne preto odvolací súd len zdôrazní, že sporné parcely v čase smrti osôb, po ktorých boli prejednané v rámci dedičských, resp. dodatočných dedičských konaní, týmto osobám nepatrili, a preto nemohli byť ani predmetom dedenia. Vzhľadom na čas dodatočných dedičských konaní neprichádza do úvahy ani vydržanie týchto parciel, pričom navyše zo strany odporcov nebolo ani tvrdené, že tu podmienky držby v zmysle nadobudnutia vlastníckeho práva titulom vydržania existovali.

Vzhľadom na vyššie uvedené je preto možné konštatovať, že sporná parcela bola nadobudnutá Československým štátom, ktorý bol právnym predchodcom navrhovateľa. K následnému prechodu vlastníckeho práva došlo v zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v pôvodnom znení, podľa ktorého do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci, okrem hnutelností patriacich orgánom miestnej štátnej správy, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzajú. Odvolací súd sa preto stotožňuje s právnym záverom okresného súdu, na základe ktorého vyvodil vlastnícke právo v prospech navrhovateľa a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu aj v časti o trovách konania, o ktorých rozhodol okresný súd správne v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p., keď náhradu trov konania priznal v konaní plne úspešnému navrhovateľovi. Trovy konania predstavovali zaplatený súdny poplatok za návrh, a to jednak vo vzťahu k odporcovi 1/ zvlášť a jednak k odporcovi v rade 2/ zvlášť. Navrhovateľ zaplatil súdny poplatok vo výške 99,50 € dvakrát v súlade s výzvou okresného súdu zo dňa 20. 06. 2012 na č. I. 43 (vo vzťahu k odporcovi 1/) a na č. I. 44 (vo vzťahu k odporcovi č. 2). Keďže trovy konania pozostávajú len zo zaplateného súdneho poplatku, a to voči každému odporcovi zvlášť, títo sú preto zaviazaní zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania ako neúspešní účastníci konania taktiež každý zvlášť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p., v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda taktiež podľa úspechu v odvolacom konaní. Odporcovia 1/ a 2/ neboli v odvolacom konaní úspešní, preto im súd náhradu odvolacieho konania nepriznal. Pokiaľ ide o navrhovateľa, tento v odvolacom konaní úspešný bol, avšak náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil. Podľa § 151 ods. 1, vety prvej, O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Keďže navrhovateľ návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy odvolacieho konania nepodal, odvolací súd o nich nerozhodoval.

Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.